

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים בעניינים מינהליים

ע"מ 6230/21

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט א' שטיין

המערער: ברוך צברי

נ ג ד

המשיבים: 1. לשכת עורכי הדין
2. ועדת חברות בלשכה
3. מנכ"ל לשכת עורכי הדין
4. ועדת האתיקה מחוז תל אביב

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופטת א' נחליאלי חיאט) בעת"מ 40075-08-20 מיום
27.6.2021

תאריך הישיבה: ו' באדר א התשפ"ב (7.2.22)

בשם המערער: בעצמו
בשם המשיבים: עו"ד דוד יצחק; עו"ד ספיר שמחי

פסק-דין

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים (כב' השופטת א' נחליאלי חיאט) ב-עת"מ 40075-08-20 מיום 27.6.2021, בגדרו נדחתה עתירת המערער.

1. המערער, הוסמך לעריכת דין בשנת 1986, אך אינו מחזיק ברישיון מזה למעלה מ-20 שנה. זאת בעקבות הרשעתו במספר עבירות בתקופת עבודתו כעורך דין, ביניהן: מעילה בכספי פיקדון ובכספי נאמנות ועבירה פלילית של גניבה על ידי מורשה. בגין עבירות אלו, החליטו בתי הדין המשמעתיים של לשכת עורכי הדין, מספר פעמים, על

הוצאתו של המערער מלשכת עורכי הדין לצמיתות (להלן: הלשכה, היא המשיבה 1), וכך הוטלו עליו עונשי השעיה מחברות בלשכה.

2. בחלוף עשר שנים מההחלטה האחרונה להוציא את המערער מלשכת עורכי הדין לצמיתות, הגיש המערער בקשה ללשכה כי זו תורה על החזרתו לחברות בלשכה, מתוקף סמכותה לפי סעיף 52 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961 (להלן: חוק לשכת עורכי הדין). בקשתו של המערער נדחתה תחילה, אולם לאחר הסכמה לדיון חוזר בעניינו, החליטה המשיבה 2, ועדת החברות בלשכה, על החזרת המערער כחבר בלשכה. בו ביום המשיב 3, מנכ"ל לשכת עורכי הדין, הודיע למערער כי היות שעומדים כנגדו עונשי השעיה שטרם הופעלו, משחודשה חברותו בלשכה יופעלו 9 שנות ההשעיה שנפסקו בעניינו, כך שיוכל לשוב ולהחזיק ברישיון רק בעוד 9 שנים. בקשה שהגיש המערער לעיון חוזר בהחלטה זו נדחתה על ידי מנכ"ל הלשכה.

3. ההחלטה על הפעלת עונשי ההשעיה בעניינו של המערער היא מושא ההליך דנן. המערער טען בעתירתו בפני בית משפט קמא כי מנכ"ל הלשכה אינו מוסמך לקבוע מתי תחל ההשעיה כאשר פסקי הדין אינם נוקבים בתאריך מסוים לתחילת הריצוי. בית משפט קמא דחה את עתירתו של המערער. בהדגישו כי אין חולק על כך שבסמכות מנכ"ל הלשכה לבצע עונשי השעיה שמטיל בית הדין המשמעתי, קבע בית משפט קמא כי סמכות זו כוללת את סמכות העזר לפרש את החלטות בית הדין לצורך יישומן. בית המשפט מצא כי נוכח לשון פסקי הדין לפיה השעיית המערער תיווסף לכל עונש אחר במצטבר ולא תחפוץ לו, מנכ"ל הלשכה יישם את פסקי הדין לפי משמעותם הפשוטה והברורה, בהתאם לסמכותו ובאופן סביר וראוי. כמו כן, נקבע כי בניגוד לטענת המערער אין בהוראות חוק לשכת עורכי הדין כדי ללמד שעונשי ההשעיה "נבלעים" בעונש ההוצאה לצמיתות.

4. המערער חולק על קביעותיו של בית משפט קמא, וחוזר על טענותיו ביחס לסמכותו של מנכ"ל הלשכה לעניין מועד הריצוי ולסבירות החלטתו. כמו כן, המערער עומד על כך שוועדת החברות בלשכה החליטה כי עליו לרצות את עונשי ההשעיה שלא בסמכות ותוך שקילת שיקולים זרים.

5. עניינו של המערער נדון לפנינו לאחר מספר גלגולים, ולאחר ששקלנו את דברי המערער מצאנו כי אין מקום להתערב בפסק דינו המנומק של בית משפט קמא. לפיכך אנו דוחים את הערעור בגדר סמכותנו לפי תקנה 148(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018.

6. למעלה מן הצורך יוער כי בניגוד לנטען על ידי המערער ההחלטה התקבלה על ידי מנכ"ל הלשכה ולא על ידי ועדת החברות בלשכה אשר אמנם התייחסה לעונשים התלויים ועומדים כנגד המערער, אך הבהירה בהחלטתה מיום 5.3.2020 כי היא אינה מתערבת בעונשי ההשעיה. מנכ"ל הלשכה פעל על פי סמכותו ובהתאם לפסקי הדין שניתנו בעניינו של המערער, לפיהם עונשי ההשעיה יוטלו במצטבר לעונשים אחרים.

7. בהינתן מצבו הכלכלי והרפואי של המערער לא ייעשה צו להוצאות.

ניתן היום, ט' באדר א' התשפ"ב (10.2.2022).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט